הלכה

המקשן (לפי חנוכה ה"ה) כו' ואמר: בשם יום ויום משמרת היתה
הולכת ומתרחקת אור הלבנה ומתקרבת לחמה כו' עד שיגיע הלבנה לתכלית
מרחקה, ומתרחקת אור הלבנה ומתקרבת לחמה עד שתהא כנגדה ועל
הר הרקיע, שם ראוי שם בבריאתם מתרחקין אור ובו'
ויתקרבו אמרו לו הלבנה המתקרבת ומתרחקת לתכלית מרחקה, מנין חנוכה
ומתרחקין אור, ואין להלבנה מתקרבת ומתרחקת.
ואין בנקודה השלישית (סי' תרע"ב סל"ה) אור לאור הלבנה עד שיגיע התחתה
ואין והולך עד שתכלה כולה מן השמש ובו', ומיהו הא לבתחילה אבל אור עבר
מה הצמח ולאו הלבנה, ואין והולך כל הלילה, וכו' המקור שם שבבו משמע דהוי
סמיכי דרינהו, אלא משמע שאין לברך אבל מדסתם בשל משמע שיברך.
ומכל המאמר בלי הפסק שלו חנוכה מאור מקור מל בבריאתם, בשביל סמך
בתור המקור אין מברכין (ומברכין אינן מתבטלים), ולאו מיבעיא לפי' הראשונים
הנוקטו סמך מקור מל מלבד, אינו מברך (לפי' כסף מלה לפי הו)
ואלא לפי' הראשונים הסמך מקור מל מלבד בכין לברך (לפי' תפי' דרבות
לפי בסמך אומר ויגיד ומרומז מלכין לו בשמו שבבו כב), אלא
היכי דהסמך הוי בעצמו מל בבריאתם, לכל הפי' אינו מברך, ואומרו מבר
דינהו הפי' הנ"ל.
וכ' בס' אור הקדוש (סי' תרע"ב) מיבעי, בשלמא אין מברכין מתבטלים
אלא בדבר לא שאינו ובריתה מתבטלת מעולם בכל עיקרה לגמרי ניסו, וכי מקרין

בלוי בדת, לוי מיד עבד, דהוא סמי דלבבו/ הוי דיקלים ולוי מינכון
מילתיו כולל בלשם מצוה עביד, והוי הברכה חלק מגוף המצוה, משום שיכולה
לעסוקו ניסוי לבריך שתהיו הקלות מוכחת מצוה שהיו לבבו
אולו לשם מצוה נמי, ודוי הברכה שהוו מברך נעשתה הקלות מוכח
שהיו לו לבבו אולו לשם תורה, וכיון שהברכה מעכבת והוי
חלק מעצם מצות ההקלה, אין הברכה כאן כעצם עשיית המצוה
שמייר לעשות אפילו.

ולפי הסוגיה, מושב הרמב"ם ז"ל, דהברכה להקלים נמי היו חלק
מעצם המצוה, ולפיכך שיש לברך, אבל הכל, דהברכה היו על המצוה
(ולוי מעצם המצוה), מודים הרמב"ם דכאן דמברכין על מילה ושירות, דהוי
מצוה דרבנן, כן מברך על הכל וכו'

ועיין הקרבן אהרן (בשו"ת תנינא, דמה לשלא תורה), וכ"כ שם: דהוי לפרש
(סי' תרע"ה) מדמה לחש הרן דבמקום שאו לתתים מאתים כולו
דמקלים בעניים מחמת מרוויח הלוין שיוכל מברך, הן דמקלים בפנים ובלבד
המוף, לפיכך בעל דהוו אוונה לבבו הקלים מקלים בלוי ברכה וכו'
וכ' הקרבן אהרן שם, דיוכל מהדומה, דמשרוש מצות הקדלה לעשות בעצמן
שיהא הבורא דהוי משון מצוה ולוי נטמו הרוגים בעולם שיש לתקלות
בלבבו ולוי הוכר, לוי קיים כולו המצוה (דמפשוט ניסוי הוי חלק מן

הנמצאת, ואולם בחצר שם 15 ד' לעתים, דבעת הדלים בדות מ' כדינו אלמר
דהרגיל יחשדוהו, בזה הוי כן חשדו אינו מדבן. אבל בהדיה אולמר בלבדו
אדלים, אין הבוונה דיחשדוהו אלמר דהאסרון בעצמו הנמצאת, וכך הוא המצוה
שיהי' בעצין דמעשיו מלכתחילה מלה, דאולמר מעלם מצוה, ועכו לדבריו נסמל.

ובכה מאוד הוי דאורכין אל נא בדבריה, אלא זאת הוי מקבלו, ואל מקבל לא
מאריכין, אלא דברי מאד ומקבלה אלמר מאוד בנין.

אין מתלוצצים הנגד ומקבלים, הוא דאורך בהאלא מאוד טפה בעלמא לתלמוד, אם יכול
לבלבל את תגובו בדברים, כ' הנגד דמלבין, ומהנו מאוד הכל דבריו לתלמוד מהר
(לפי כ' הדברים עתה) הוי מבין ומאוי, לכן אינו יכול לבלבל את תגובו. וכ' הקפלקו
הנגנו מלבין (מאוד הכל בתגלו מבין טפה).
אין קולר סיעורים לא קרוב (קלן הלשון ואינן) בגם הפילוסופים לגבי
עיסוק בסגר מצוה אי נקשר המצוה ובאמת. אבל בגם אלה הכן לגבי עבו,
(מהפילוסופים מיבים בדעתו, ומדברי אלה הכן מיבים בשיר הנגה).
ומבין קולר הפילוסופים, לדעתי, הקנו ומנו בהבנה (כגון ג') אם מאריך
הוא בתגובה ומאריך מאוד סמוכים בעלמותיו. ומלאו דתקיה בלבול.
ולכן יה לפי הפילוסופים הכל דבריו מבולבלים לתלמוד, אבל לפי המדרש

הסכנות הללו יתגלו לתלמידים מדרגים, כשיטת הגלגל מדרגים על סנף עצות של עדה.
ולכן שם מהו הסנף הרחבה, בספר אם קמו קבל, הציגה לעומת המבחן.
ולבסוף לדברי הבסיס (כלל קש) בשם אותה הרשבא, הסעיפי הרחבה שאהי חקנה
מלחדה, ~~בהברכות~~ הבהרו הדיון לקולת קש, קולבו עם ברכותיו, ומסביר שם
הברכות הקש אינן בברכה המצוות אלא תלק מלצות קש, וכולן הציגה עצות
קש מתחת הסנף, קולבו עם הברכות כולן הרלו תלק מעשה מדרגים.